

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΜΥΡΙΑΜ ΜΥΡΖΑ

ΑΡΩΣΤΗ ΑΠΟ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Α.Γ.ΣΑ, άμορφη 'Ανατολίτισσα άρχοντοπούλα 18 χρονών.
ΦΑΤΜΑ, θαλαμηπόλος της.
Ο ΠΑΤΕΡΑΣ της 'Αϊσάς πρεσβευτής μιός 'Ανατολίτικης
χώρας στο Παρίσι.
ΕΝΑΣ ΓΕΡΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ.
ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ.

(Στό Παρίσι. Στην κάμαρα της 'Αϊσάς πολυτελώς επιπλωμέ-
νης. 'Η 'Αϊσά εινε καταλωμένη σε μιá πολυθρόνα, ή Φατμά κάθε-
ται επάνω σ' ενα χαλί).

Α.Γ.ΣΑ. — Φατμά!... Καλή μου Φατμά!... Δέν μπορώ... Πε-
θαίνω!... Πεθαίνω από πλῆξη!...

ΦΑΤΜΑ. — Χουσό μου πουλί! Δέν πρέπει να πλῆττης! Εινε τό-
σο ώραία εδώ στο Παρίσι! Νά, κάτταξε από τό παράθυρο...

Α.Γ.ΣΑ. — Γιά να ίδω τί! 'Εναν ούρανό γκριζό, πάντα γκριζό!
'Αχ, θυμάσαι τόν ούρανό της πατρίδας μας, Φατμά;

ΦΑΤΜΑ. — Μά δέν εινε μόνον ό ούρανός, γλυκά μου κοριτσάκι.
'Έχει τόσα ώραία πράγματα εδώ στο Παρίσι... Σήκω κ' εσύ, ψυ-
χαίλα μου. Θέλεις να σου παίξω με τόν ταμπορά μου γλυκά τρα-
γουδία;

Α.Γ.ΣΑ. — Τί να τά κάνω όλα αυτά, Φατμά, όταν
ή ψυχή μου πολεί; 'Ηθελα να είμαι εκεί κάτω, στην
πατρίδα μας, εκεί που εινε τόσο γλυκό τό φως του φεγγα-
ριού τό βροδύ!... 'Ηθελα να φύγω... Μά δέν θέ-
λω και ν' αφήσω τόν πατέρα μου μόνον εδώ...

ΦΑΤΜΑ. — Θέλεις να ούβου τό φως, αγάτη μου.
Μήπως κοιράζει τά όμορφα ματά-
κια σου.

Α.Γ.ΣΑ. — Ναι, ούβου το, Φατμά,
κ' ελα κάθισε δω κοντά μου, να μου
πῆς ένα παραμύθι, ένα από τά ώραία
έξετα παραμύθια σου...

ΦΑΤΜΑ. — Ναι, αγάτη μου, ναί...

Α.Γ.ΣΑ. — Και ρίξε μου ένα σκε-
πασμα στα πόδια, Φατμά. 'Αχ, πώς
κρυώνει εδώ!...

('Η Φατμά την σκεπάζει με μιá
κουβέτσα από έρμύνα).

Α.Γ.ΣΑ. — 'Ωραία! Εύχαριστώ...
'Ετσι θαρρώ πώς είμαι στην πατρίδα
μας, στη ζεστή 'Ανατολή.

ΦΑΤΜΑ. — Ποιό παραμύθι θέλεις,
να σου πώ, χουσό μου πουλί;

Α.Γ.ΣΑ. — Τό παραμύθι της Βασι-
λοπούλας, πού ήταν άρρωστη από αγά-
τη... 'Αθήεια, Φατμά... Πώς άρρωσταίναμ από αγάτη; Θέλω
να χωρίσω τό γιαντό μου... Μά εινε τόσο γέρος και άσχημος; Χω-
ρίς να θέλω, γίνομαι κακή μαζί του. Δέν μπορώ να τόν βλέπω,
Φατμά.

ΦΑΤΜΑ. — Μά αυτός, πουλάκι μου, θέλει να σε κάνει καλά.

Α.Γ.ΣΑ. — Τί να σου πώ, Φατμά, μου φαίνεται πώς ένας γέρος
και άσχημος γιατρός δέν μπορεί ποτέ να κάνει κανένα καλά... Τέ-
λος, άπόψε πού εινε τό φως ούρανό, θά μπορούσα ίσως να τόν ρωτή-
σω. 'Εγώ δέν ειναι βέβαια άρρωστη από αγάτη. 'Ετσι δέν ειναι,
Φατμά;

ΦΑΤΜΑ. — 'Αφού μου δοκιμάσει πώς δέν αγαπάς κανέναν, χου-
σό μου περισσότερο... Πώς μπορεί να εινε κανείς άρρωστος από αγά-
τη, χωρίς ν' αγαπά;...

Α.Γ.ΣΑ. — 'Ο γιατρός μου λέει πώς είμαι άρρωστη από νοσταλ-
γία... Τί λέξι εινε αυτή; Τί είδους άρρώστεια; Δέν καταλαβαίνω.
Θέλω να χωρίσω στην πατρίδα μας, αυτό εινε δλο...

ΦΑΤΜΑ. — Λίγη ύπομονη, χουσό μου... Τί μπορεί να κάνη ό ά-
φάντης μου και πατέρας σου, αφού ό Σουλτάνος μας τόν έστειλε εδώ
για τό καλό της Χώρας μας; 'Υπομονή, ένα-δυό χρόνια. 'Ετσι ή-
δελε τό κοιμάτ.

Α.Γ.ΣΑ. — Λοπόν τό παραμύθι;...

ΦΑΤΜΑ. — 'Α, ναί... 'Ητανε μιá φορά μιá βασιλοπούλα με
μαύρα μάτια και μαύλιá, σαν τήν πίσσα, με σάρκα λευκή σαν τό γά-
λα, έτσι σαν έσένα, 'Αϊσά... Κ' ήταν χαρούμε-
νη και ξενοισοτη ή βασιλοπούλα αυτή ός την ή-
μέρα πού γνώρισε της αγάτης τόν καϊμό...

Α.Γ.ΣΑ. — Τῆς αγάτης τόν καϊμό! 'Αραγε
να ξέρη ό γιατρός μου τί εινε ό καϊμός της ά-
γάτης;...

ΦΑΤΜΑ. — Κ' έλυωνε, ή καϊμένη ή Βασι-
λοπούλα, όλο έλυωνε, κ' ούτε γιατρός, ούτε για-
τρικά μπορούσαν τόν πόνο της να γιάνουν...

Α.Γ.ΣΑ. — Ούτε γιατρός, ούτε γιατρικά;...

(Μπαίνει ό γέρο γιατρός).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Γιατί κάθιστε στα σκοτεινά. (Γιρνάει τό ή-
λεκτρικό κομπι κ' ανάδει τό φως).

Α.Γ.ΣΑ. — 'Όχι, όχι γιατρέ... Δέν θέλω φως...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Καινούργια ιδιοτροπία πάλι αυτή!...

Α.Γ.ΣΑ. — Γρήγορα, Φατμά, ούβου τό φως. ('Η Φατμά τό ούβι-
νει). Γιατρέ, θέλω να σας ρωτήσω κάτι, μά χωρίς να σας βλέπω,
γιατί ντρέπομαι... Γιατρέ, τί θά πῆ άρρώστεια από αγάτη;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Δέν ξέρω... δέν άνεκάληψαν ακόμα τό μικρό-
διο αυτής της άρρώστειας, παιδί μου. (Θέλει να ίδη τό σμυγμό της).

Α.Γ.ΣΑ. (ένευρισμένη). — Δέν θέλω, δέν θέλω να μ' άγγίξετε,
γιατρέ!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Ούτε να σας βλέπω, ούτε να σας έγγιζώ! 'Ω-
ραία!... Νευροπάθεια ζεσία; μορφῆς... 'Εμμος ιδέα έπιστροφῆς
εις τήν πατρίδα... Φωτοφοβία... Παρληψιμα!... 'Ωραία!...

Α.Γ.ΣΑ. — Φτάνει, φτάνει, γιατρέ... Πηγαίνατε... Καληνύχτα
σας... 'Ονειρα γλυκά!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — 'Ανθρωποφοβία... Κίνδυνος προσβολῆς μι-
ναρῆς...

Α.Γ.ΣΑ. — Γιατρέ, φτάνει ούς λέω... Καληνύχτα σας!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Θά συνηνοήθω με τόν έξοχώτατο πατέρα
σας. 'Επιστροφή στην πατρίδα ή κλείσιμο σε κλινική νευρολογική.
(Φεύγει).

Α.Γ.ΣΑ. — 'Αχ, έφυγε τέλος πάντων!... Φατμά!... Γρήγορα!
Δώσε μου να μυρίσω λίγη κολώνια!

('Η Φατμά της φέρνει ένα κρουσάλινο μπουκαλί).

Α.Γ.ΣΑ. — Ούτε στο σκοτάδι δέν μπορώ να ύποφέρω έναν γέρο
γιατρός.

(Μπαίνει ό πατέρας της 'Αϊσάς).

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ. — Γιατί σκοτεινά;
Α.Γ.ΣΑ. — Μην ανάβεις τό φως, πα-
τέρα μου... Σε παρακαλώ...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ. — 'Ακουσε, κόρη
μου... 'Επ' τέλους τ' άποφάσισα να σε
στείλω στην πατρίδα. Σε πήρα μαζί
μου στο Παρίσι για να μη σ' άποχωρι-
στώ. Μά αφού δέν μπορέεις να σινηθίσεις
εδώ... Πριν όμως σε στείλω, θά ήθελα
να σε ίδη ένας άλλος γιατρός. Κάποιος
πού ήταν κάποτε στη Χώρα μας και
γνοριζει τη γλώσσα μας.

Α.Γ.ΣΑ. — Εινε κ' αυτός γέρος κ'
άσχημος;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ. — Τί σ' ενδιαφέρει
αυτό, αγάτη μου; Φτάνει να σε κάνει
καλά και θά τοῦ δώσω ό,τι ζητήση...

Α.Γ.ΣΑ. — Πότε θάρθῃ;
Ο ΠΑΤΕΡΑΣ. — Εινε εδώ. Περιμένει να φύγη ό άλλος για να
έμνη μέσα. Εινε στο πλανόδιό δωμάτιο.

Α.Γ.ΣΑ. — 'Ας έρθῃ. Μά να μην ανάψετε τό φως...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ. — Γιατί;

Α.Γ.ΣΑ. — Θέλω να τόν ρωτήσω κάτι.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ. — Ποῦ δέν πρέπει να τό μάθω ούτε έγώ; Καλά,
καλά... (Φεύγει).

Α.Γ.ΣΑ. — Φατμά... Λές να εινε καλός γιατρός αυτός;
ΦΑΤΜΑ. — Θά ίδοιμε, περισσότερί μου...

(Μπαίνει ό νέος γιατρός)

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Ποῦ εινε ή άρρωστη;

('Η Φατμά τόν οδηγεί στα σκοτεινά. 'Ο γιατρός παίρνει τό
χείρι της 'Αϊσάς)

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ (με πολύ γλυκεία και θερμή φωνή). — Τί έχει ή
ώραία 'Ανατολίτισσα;

Α.Γ.ΣΑ. — Ποῦ ξέρете πώς είμαι ώραία;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — 'Όλες ή γυναίκες της πατρίδας σας εινε όμορ-
φες. Δέν εινε δυνατὸν ν' άποτελεϊτε οεις εξάισα.

Α.Γ.ΣΑ. — Είμαι άσχημη, γιατρέ, γι' αυτό δέν θέλω να με δῃτε
στό φως.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — 'Ασχημη, με τόσο λεπτό
κ' άπαλό χεράκι;

Α.Γ.ΣΑ. (σιγά). — Τί γλυκά πού μάλαί!

(Δυνατά). Και σεις, γιατρέ, ειντε νέος;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Είμαι πολύ... γέρος!

Α.Γ.ΣΑ. — Γέρος!... Με τόσο γλυκεία φω-
νή!... Δέν μου λέτε, γιατρέ, ήθελα να σας ρω-
τήσω κάτι... έτσι στα σκοτεινά χωρίς να σας
βλέπω; Τί θά πῆ, γιατρέ, να εινε άρρωστος
κανείς από αγάτη; Τί άρρώστεια εινε αυτή;

ΦΑΤΜΑ. — Θίλεις να σου παίξω γλυκά τραγουδία;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. Τι άρρώστεια! Ή καρδιότερη! Ή καρδιά πονει, το κορμί λυώνει... Δεν ξέρεις τί έχεις...

Α-Ι-ΣΑ. — Κ' έμένα ή καρδιά μου πονει και το κορμί μου λυώνει... Πονώ, και δεν ξέρω γιατί πονώ...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Αυτό εινε το χειρότερο... Νά πονής, χωρίς να ξέρεις γιατί πονείς. Μά έγω άρχίζω να καταλαβαίνω γιατί πονείτε...

Α-Ι-ΣΑ (άνυπομένα). — Γιατρέ μου, μήπως είμαι άρρωστη από αγάπη;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Τι αισθάνεσθε; Μιλήστε με ειλικρίνεια.

Α-Ι-ΣΑ. — Αισθάνομαι μεγάλη πλῆξη, γιατρέ... "Όλα μου φαινονται άδεια... σκοτεινά! Πρώ πάντων έδώ. "Ήθελα να γυρίσω πίσω στην πατρίδα...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Μήπως έχει κάτω, στην πατρίδα σας, βρισκxται κανένα όραιο παλληκάρι, που το συνλογιέστε με πόνο;

Α-Ι-ΣΑ. — "Όχι... Δεν υπάρχει κανένα τόσο πολύ όραιο παλληκάρι που να το συνλογιέμαι με πόνο... "Αχ, τί πλῆξη, τί μελαγχολία, γιατρέ!... Και δεν με κοιθά κανείς...

Α-Ι-ΣΑ. — "Ήθελα να είμαι μέσα στα περιβόλια του παλαιού μας, στην πατρίδα μας και να όνειρολάμια, ξεπλωμένη κάτω από τή άνθησιμένες μαυιόλες, με τα μεγάλα άστρα λουλουδία, που ένωδιάζουν τόσο μεθυστικά και πού μαριόονται μόλις τάρχισης. Τα ξέρετε τα λουλουδία αυτά, γιατρέ;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Τα ξέρω... Εινε σαν λεπτές καρδιές, τόσο εύγενικές και λεπτές, που το παραμικρό τις πληγώνει... Σάν την δική σας καρδιά!...

Α-Ι-ΣΑ. — "Αχ, πώς την ξέρετε την καρδιά μου, γιατρέ! Είστε πλουδίας γιατρέ έσεις... Εινε όρες πάλι που πονώ πολύ, πονώ άδύσπασχτα, γιατί είμαι μονάχη. "Ήθελα κάποιος να εινε κοντά μου, δεν ξέρω κ' έγω, ποιος... "Ανοιγω το χέρι μου, σαν να ήθελα ν' άγκαλιώσω κάτι άόρατο, κά φίλο τον άέρα... Και ή καρδιά μου χτυπά, χτυπά... Τι εινε αυτό, γιατρέ;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Εινε πού ή μικρή σας καρδιά εινε άρρωστη από αγάπη.

Α-Ι-ΣΑ. — "Α! καλά το έπιτακούμενο!... "Άφου το λέτε έσεις, έτσι θίναω... (Σε λίγο). Μά πώς, γιατρέ μου, πώς, άφου δεν πονώ για κανένα παλληκάρι;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Ή άρρώστεια από αγάπη, εινε μά πολύ παρῳξενή άρρώστεια. "Αρρωσταίε κανείς όταν αγαπά πού και δεν τον αγαπών. Μπορεί όμως ν' άρρωσταίη κανείς βαρεθεί από αγάπη και δίχως ν' αγαπά κανένα οριστικά... Και αυτό εινε το πού μεγάλο μαρτύριο.

Α-Ι-ΣΑ. — "Αρχίζω να καταλαβαίνω, γιατρέ... "Ετσι όπως τα λέτε εινε... Εινε σαν να μου μιλά ή ίδια μου ή ψυχή...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Ή καρδιά σας πονει γιατί της λείπει ό έρωτας... Πειθαίνει γιατί της λείπει ή αγάπη!... Είστε άρρωστη, γιατί θυμάτε από αγάπη. Και δεν θα γίνεται καλά ούτε στην πατρίδα σας αν πάτε.

Α-Ι-ΣΑ. — Και πότε θα γίνω καλά, γιατρέ;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — "Όταν ή ψυχή σας πιη το άθάνατο νερό που λατάραι.

Α-Ι-ΣΑ. — Και πού; Θα μου το φέρη αυτό το άθάνατο νερό; "Αχ, αν μπορούσατε να μου δώσετε την συνταγή, γιατρέ!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Πρώτα άτ' όλα πρέπει ν' αναρωμη το φως, για να ιδώ την όμη σας και να βεβαιωθώ αν ή διάγνωσίς μου εινε όρθή.

Α-Ι-ΣΑ. — Φατιά, άναψε το φως! (Ή Φατιά το άνάβει. Ή "Αισά βλέπει το γιατρό και κοιθεί το πρόσωπό της στα χέρια της).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — "Αφήστε με να ιδώ το πρόσωπό σας... Τώρα πού ή γυναικεία δεν κρύβονται στην πατρίδα σας. "Άλλωστε βρισόμαστε στο Παρίσι. Δεν πρέπει να ντρέεσθε το γιατρό. (Κιττάξοντάς της). Μάτια κομμένα, γιομάτα όνειρα και μελαγχολία...

"Όμη γλυκή σαν ζέφυρο... "Όπως το εινε.

Α-Ι-ΣΑ. — Και πώς θα γίνω καλά, γιατρέ; Μου λέγατε πού για ένα γιατρού, για το άθάνατο νερό. Στα παραμύθια που μου λέει ή Φατιά, πολλοί γιατρούβιναν με το άθάνατο νερό. Και νερού άκονια άνασταίνονται μ' αυτό.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. (σγά). — Οθίνα την ζωή μου για να σας το φέρω...

Α-Ι-ΣΑ. — "Ο πατέρας μου όρματίσκη στον "Αλλάχ, πώς θα δώση στον γιατρό που θα με κάνει καλά, ό,τι του ζήτηση. Πέστε μου, γιατρέ, τί θα θέλατε έσεις για να με γιατρούψετε;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — "Εγώ... "Εγώ... "Θά του ζητούσα τον πιο ακριβό που θησαυρό.

Α-Ι-ΣΑ. — "Θά με κάμπετε λοιπόν καλά, γιατρέ;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — "Αν θέλετε... Πρέπει όμως να μ' ακούσετε σ' ό,τι κ' αν σας πώ. Θά σηκωθείτε από αίτην την πολυθρόνα που εινε ξεπλωμένη, μέρα-νύχτα, θα εινε εύθυμη, θα γελάτε, θα χορεύετε... Τώρα

άμειος, μόλις φάγω έγώ, θα έτοιμαστίη για να πάτε στο χορό... Α-Ι-ΣΑ. — "Θά εινε και σεις εκεί, γιατρέ;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Και βέβαια, θα είμαι κ' έγω εκεί.

Α-Ι-ΣΑ. — Τι καλά!... "Από τώρα πούθω πώς είμαι καλύτερα! (Σηκώνεται και πεταί το σκέτασμα από πάνω της). Τι όραιο! Τι όραιο που εινε έδώ στο Παρίσι, καλά τίλεγε, Φατιά... Πέστε, πέστε στον πατέρα μου, γιατρέ, πώς δεν θέλω καθόλου να γυρίσω στην "Ανατολή. Τι παρῳξeno!... Μου φαινεται σαν να το έπια από τώρα το μαγικό ποτό... Σάν να μου το πότισαν τα λόγια σας, γιατρέ... (Φιλάρεσαι). Και πώς το λένε αυτό το φίλτρο, γιατρέ;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — "Αγάτη!... "Αγάτη το λένε. "Αισά, Κ' ή αγάτη θέλει αγάτη μόνο...

Α-Ι-ΣΑ (έκστατικά). — "Αγάτη!... "Αχ, γιατρέ!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Μά πρέπει να σας πώ την αλήθεια... Δεν είμαι γιατρέ...

Α-Ι-ΣΑ. — "Α!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Είμαι άπλοούτατα ό πρώτος γραμματέας του πατέρα σας, ό γυιός του Βεζύρη και... λίγο ποιητής!

Α-Ι-ΣΑ. — Γι' αυτό μιλάτε τόσο θυωρα... Μά, γιατί μου παίξετε αυτό το παιχνίδι; Νά, πάλι, άρχίζει ή ψυχή μου να πονή... (Πέφτει άπογοητευμένη πάνω στο χαλί).

Ο ΝΕΟΣ. — "Ακούσε με, "Αισά. "Ο πατέρας σας μου μίλησε για σας... Εινε τόσο άπελιπυμένος για την άρρώστεια σας. Ξέρετε πού σας αγαπά!... Τον σωματώ τόσο! Εινε τόσο καλός! Μου έλεγε πώς κανένας γιατρέ; δεν μπορεί να σας κάνει καλά... Πώς θέλετε να εινε πάντα μονάχη σας και ό,τι δεν βρισκxτε σε τίποτα εύχρηστίση... Πώς νοσταλγείτε την πατρίδα σας, χωρίς και ν' άποραστίητε να φάγετε άτ' έδώ... Κατάλαβα άμειος πώς πάσχει ή ψυχή σας... Και μά νέα ψυχή από τί άλλο υποστεί να έσπερη παρά από έλλειψη αγάπης; Εινε τότε που πατέρα σας να μου έπιτρέψη να σας δώ. Δεν υπορούσα λοιπόν παρά ός γιατρέ; να σας πληρώσω.

Α-Ι-ΣΑ. — "Όστε ήσαν όλα μά ψευτιά; Τι κρίμα! Και το άθάνατο νερό! "Όλα ψεύματα!... Τώρα, τώρα εινε πού δεν θα γίνω καλά ποτέ...

Ο ΝΕΟΣ. — "Όχι! δεν εινε ψεύματα αγαπημένη μου μονή. "Ατ' τί στιγμή που σας είδα, είμαι σαν τρελλός! Δεν φανταζόμην πώς θα εινεστε τόσο όραιο! Και πώς θέατε τόσο λεπτή, τόσο ιδανική ψυχή... Και πώς τόσο βαθεία, και τόσο άγνά συγχρόνος θα διαφύρετε την αγάπη... "Από τί στιγμή που σας άκουσα και πού σας είδα, "Αισά, είμαι έγώ έκκεννο που έχει ανάγκη από το μαγικό ποτό, κ' αν θέλετε, αν θέλετε να μου το δώσετε έσεις από τα χείλη σας... Γιατί...

Α-Ι-ΣΑ. — Γιατί, καλέ μου, γιατί;

Ο ΝΕΟΣ. — Γιατί από τί στιγμή που σας είδα είμαι άρρωστος από αγάπη, "Αισά, γιατί σας αγαπώ!...

Α-Ι-ΣΑ. — Κ' έγώ... κ' έγώ, καλέ μου!... (Φιλιόνται).

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΑΓΩΝ

"Ο ζωγράφος Σαλβατόρ Ρόζα ήταν πολύ ταχής στη δουλειά του. Μπορούσε να έτοιμασει ένα πίνακα μέσα σ' ένα είκοσιτεταωρο μόνο!... Κάποτε έστειλε ως δώρον ένα πίνακά του στον έπαρχο Κολόν, ό όποιος έδειχθηκε καλόν να τρώ στείλη ως άμοιβήν μια σακωφία γεμάτη φλωριά...

"Ο Σαλβατόρ, την επομένη, θέλοντας να εύχαριστήση τον έπαρχο για την γενναιοδορία του, του έστειλε δεύτερον πίνακα. "Ο έπαρχος τού ξανάστειλε άλλο ένα σακκι σ' φλωριά. "Ο ζωγράφος τού ξανάστειλε τότε νέον πίνακα. Νέα άποστολή σακωφίας με φλωριά έπακολούθησε. Στόν πέμπτο τέλος πίνακα, ό έπαρχος βλέποντας ό,τι με τον τρόπον αυτόν κινδύνευε να καταστραφή οικονομικώς, έστειλε στο ζωγράφο δύο σακωφίες με φλωριά, μνημόνας τον ό,τι παραιτείται τού άγώνος, γιατί τού ήταν άδύνατο να γεμίη σακιά με φλωριά με την ίδια ταχύτητα με την όποια ό Ρόζα έτοιμαζε τά άριστοφυγήματά του!...

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗΣ

Κάποιος αυλικός αγατούσε κάποτε τί βασίλισσα της "Ισπανίας, στην όποια δεν έτοιμούσε βέβαια να φανερώση το αισθημά του. "Εκείνη όμως άντελήφθη ό,τι ήτο έρωτευμένος και ζήτησε να της δείξη την εικόνα της λατρευτής του. "Ο έρωτευμένος αυλικός αντί άλλης άπαντησεως έθγαλε και τής έδωσε ένα καθρεφτάκι λέγοντάς της: — Κιττάξτε, Μεγαλειότηάη... Αυτό εινε ή αγαπημένη μου!...

